

SOCIETAT

Un hedonista en imatges

La Fórmula 1 està en crisi des de fa temps, però en canvi té una estrella pop: Lewis Hamilton. El campió del món torna a fer creure al públic que un pilot d'èxit també pot ser glamurós i arrauyat.

Detlef Hacke
© Der Spiegel

No cal conèixer Lewis Hamilton de prop per saber-ne moltes coses. Qui el segueix a les xarxes socials ja en coneix moltes d'ell: que els seus millors companys són dos bulldogs anglesos de nom Roscoe i Coco, que viatja pel món amb un jet privat roig metàl·lic, que apareix en cada *late night*, que ha trobat una celebritat i la portada on se'l podrà veure. Hamilton envia les imatges i els textos des de l'aeroport de Mont-real, des d'una platja de Mònaco, des d'un ring de boxa de Las

Vegas, des del Central Park de Nova York, des d'un estudi de gravació de Los Angeles o des del circuit de Silverstone.

La imatge que Hamilton dona d'ell mateix és la d'un jove que conquereix el món –ara aquí, ara allà– amb la curiositat d'un nen, interessat constantment en la moda, la música, el cinema, les persones i els grans sentiments. Sovint, explica Hamilton, quan és en un avió, es mira les fotos per entendre què ha viscut d'emocionant. Li agrada acompanyar les seues publicacions i piulades de sentències com aquesta: “Creativitat vol dir sortir dels patrons establerts per poder mirar-se les coses d'una altra manera”.

Quan fa set anys el van convidar a una celebració amb motiu del norantè aniversari de Nelson Mandela, hi va trobar gent com Bill Clinton o Denzel Washington, però Hamilton no ho va immortalitzar en fotografies. Ara això ja no li passa. “M'agrada compartir-ho”, diu. “Em segueixen milions de persones a les xarxes socials. Volen saber què em passa a la vida”. Una gran vida, o això sembla, composta de *selfies* i *hashtags*.

Ningú no es presenta amb tant de detall com Hamilton, de 30 anys. Entre els obstacles perquè un pilot de Fórmula 1 sigui popular hi ha el fet d'estar ben amagat al monoplaça. L'ex-campió del

món i pilot de Ferrari Sebastian Vettel, de 28 anys, vol ser conegut només com a professional dels circuits i manté oculta la seua vida privada, perquè valora la pau i la tranquil·litat. Nico Rosberg, de 30 anys, company d'equip de Hamilton a Mercedes i el seu rival més dur en la lluita pel títol, fa veure que és més ofensiu, però té amb actitud tan comuna que no ofereix una imatge pròpia.

Hamilton, en canvi, no s'imposa cap límit i interpreta la professió de pilot professional d'una manera nova. Combina la feina metòdica al monoplaça amb activitats de temps lliure públiques i a la Fórmula 1 és la primera estrella pop de l'era digital. Durant molt de temps havien dominat els superprofessionals segons el model de Michael Schumacher: persones que són conscients de les exigències de la seua feina i ho supediten tot a la sensatesa, l'entrenament físic, els hàbits de vida, la tria de les paraules. Hamilton és diferent. Al maig, poc abans del Gran Premi de Mònaco, es trobava en un banquet a Canes, amb esmòquing, al costat d'una model amb un escot pronunciat, mentre Rosberg es preparava per la cursa anant a dormir aviat.

El punt fort de Rosberg rau en el fet que aborda els problemes com un enginyer. A la cursa de Malàisia, en què es condueix sota una calor asfixiant, Rosberg explicava que entre el front i el casc s'hi va posar una compresa; així, la suor no li baixava als ulls. Objectivament va ser una bona solució. Mentre que en el cas de Nico Rosberg ens podem imaginar que va provar les marques habituals de compreses per comprovar-ne l'eficàcia abans de decidir-se per una de concreta. En el cas de l'etern solter Hamilton la pregunta probablement hauria estat: quina noia li la devia donar?

Hamilton torna a fer pensar al públic que l'automobilisme és més que una feina en què al vespre un se'n va cap a casa. "Tota la meua vida és completament surrealista, de debò", va dir Hamilton l'any passat en una entrevista. "Un dia vaig anar amb avió de Barcelona a Londres, l'endemà fins a Tahití passant per Miami. A Miami vaig sopar amb Will Smith. A en Will ja l'havia vist a la tele quan feia *El príncep de Bel Air*, jo n'era un gran seguidor. Vaig intentar tota l'estona que no se'm notés. Va ser una bogeria".

El més sorprenent és que a Hamilton no hi ha res que el desviï de voler ser el

millor. Ha guanyat els dos últims campionats de Fórmula 1 i ara mateix no hi ha cap pilot millor que ell. En el últim Gran Premi de la Gran Bretanya, en què corria a casa, va fer una mala sortida, va estar-se una estona darrere dos rivals, els va enganyar en la primera aturada a boxes, i quan la pista –poc abans d'acabar la cursa– va començar a humitejar-se, va canviar a pneumàtics de pluja. Una volta més tard i Rosberg li hauria arrabassat el triomf. Hamilton havia tingut una actuació instintivament correcta.

Silverstone és, si fa no fa, el lloc de naixement de la Fórmula 1. A l'antiga base militar s'hi va celebrar la primera cursa el 1950 i la majoria d'equips són originaris de la zona. Mentre que en d'altres llocs les tribunes queden buides i que el Gran Premi d'Alemanya penja d'un fil, Silverstone està en auge.

La situació de la Fórmula 1 és alarmant: es troba en una crisi des de fa temps, els índexs d'audiència baixen, moltes escuderies tenen un pressupost en números vermells, perquè amb prou feines troben patrocinadors, els costos són massa alts i els milers de milions de

HAMILTON NO S'IMPOSA CAP LÍMIT I INTERPRETA LA PROFESSIÓ DE PILOT D'UNA MANERA NOVA

dòlars de la comercialització del campionat es reparteixen d'una manera qüestionable. Hi ha mala maror, es fan comentaris mordaços, entre altres coses perquè Mercedes ho guanya tot i els seus competidors (Red Bull) estan ofesos i amenacen d'abandonar. El gerent de la Fórmula 1, Bernie Ecclestone, va remugar que la Fórmula 1 és un "mal producte", però ja ha matisat les seues paraules. Tot i això, sí que es lamenta: "Quan obro la boca i dic la veritat, tot va a mal borràs".

A Silverstone, però, sembla que la crisi es va aturar un parell de dies. A la cursa hi van assistir 40.000 espectadors, el vent feia onejar la Union Jack a Northamptonshire, en molts casos amb la inscripció "Lewis" o "Hamilton" al mig

de la creu. Els britànics tenen un bonas per als automobilistes, que, si bé no condueixen amb una gorra de pell i ulleres per a la pols, sí que segueixen el principi dels seus avantpassats que les curses es decideixen amb coratge, decisió i prement fort el gas.

A Hamilton l'associen amb aquesta valentia, tot i el seu posat de fan del *hip-hop*. Malgrat els enormes brillants que li centellegen als lòbuls de les orelles, els barrets estranys i les jaquetes es-trafolàries, Hamilton passa per un pilot dels d'abans. I a més a més, amb moltes de les persones de les grades no tan sols comparteix l'afició pels tatuatges i les cadenes d'or, sinó també el fet de provenir d'un entorn complicat.

Els seus pares es van divorciar quan era petit i va créixer a la petita ciutat de Stevenage amb el seu pare, Anthony, fill d'immigrants del Carib. Lewis al principi dormia al sofà del pis i feia curses amb un kart que no volia ningú. El seu germà Nicolas va tenir poliomièlitis i li va costar aprendre a caminar. Tot això va enfortir la relació entre els tres Hamilton. Lewis s'ha fet tatuar "Family" a l'espatlla dreta i, per descriure la seua carrera, parla d'un "iceberg". Només se'n veu una petita part, necessària per a l'èxit. Però els esforços, les privacions, els dubtes, les resistències i el treball dur no es veuen.

Realment, el camí de Hamilton, vist des d'ara, sembla una línia recta. A treze anys Ron Dennis, cap de l'escuderia McLaren, li va oferir un contracte i va finançar la seua marxa cap a categories inferiors d'automobilisme. El 2007 Dennis va apartar-se de la seua màxima de no col·locar mai un debutant inexpert en un equip de Fórmula 1 i va deixar que Hamilton conduís un monoplaça. L'any següent, el pilot de McLaren va guanyar el campionat mundial quan tenia vint-i-tres anys.

En els sis anys fins al següent títol no tan sols va viure un canvi d'equip, de McLaren a Mercedes, sinó també el procés d'emancipació. Per Dennis, Hamilton continuava sent aquell nen que feia cas del que ell deia. En la relació amb el seu pare, Anthony, que li feia de representant, sortien guspises. Lewis Hamilton es va prendre llibertats, va iniciar una relació complicada amb la cantant nord-americana Nicole Scherzinger i gaudia de l'atmosfera lleugera de Califòrnia. No fa gaire ha ampliat el contrac-

→ te amb Mercedes fins al 2018. El va negociar ell personalment, va renunciar a un mànager.

Fins a quin punt és important per a ell l'autodeterminació? "És el més important de tot", diu. "Si el que fas no ho fas per a tu, per a qui ho fas?"

Com és que no vol cap mànager? "Es tracta de mantenir el control", afirma.

Lewis Hamilton és al circuit, al primer pis de les dependències de Mercedes, assegut en una taula. Porta la samarreta negra de l'equip, una gorra amb el símbol de la companyia i uns texans artísticament esparracats, i a més la cadena d'or que li penja fins a la panxa, un quilo d'or pur. Se'n ha acostat des de la taula del costat, on ell i el seu germà reien mirant alguna cosa al mòbil.

Hamilton costa de classificar. Pot ser pueril o fred i calculador, pot semblar abstruït, i un segon més tard, estar ben centrat. Fa piulades sobre l'amor, la família i la fe i, tanmateix, a vegades sembla un hedonista amb por del compromís. Elogia el pensament positiu i comprova des-

confiat els detalls del contracte, perquè vol aconseguir el millor per a ell. Fins ara no hi havia hagut mai un campió de Fórmula 1 com ell, una ànima artística que agafés les corbes a tot drap.

Què signifiquen per a ell la música o la moda? "Dedico molt de temps a la música. La moda no és només la roba que porto, també és l'expressió del meu jo interior, una cosa molt personal. Els *graffitis* són la meua nova afició. El disseny m'interessa molt. Quan se m'acabi la carrera com a pilot, m'agradaria continuar en aquest camp".

Molts dels seus tatuatges presenten motius espirituals i religiosos. A l'esquena hi porta una gran creu tatuada.

"Crec en Déu", diu Hamilton. "Crec en el destí, en el fet que les coses passen per un determinat motiu. No és cap casualitat que jo sigui l'únic negre de la Fórmula 1 ni és cap casualitat que vaja primer a la classificació".

L'estret despatx que hi ha al costat d'on estem asseguts pertany a Toto Wolff, de 43 anys, cap de l'equip Mercedes, camisa blanca, mànigues arromangades. Aquest vienès va agafar la feina al mateix temps en què Hamilton va entrar a l'equip, al començament del 2013. Wolff té experiència en el món del motor, en les curses amb turismes i està casat amb una pilot de proves de Fórmula 1, però va aconseguir el càrrec perquè s'havia fet un nom com a empresari. Entén com pensen els pilots i sap que té sentit permetre'ls certes llibertats alhora que tenen obligacions. "És secundària", diu Wolff, "la vida que porti el pilot, si és un bon nen o si es comporta com una estrella del rock. Això sí, mentre la seua actuació a la pista sigui extraordinària".

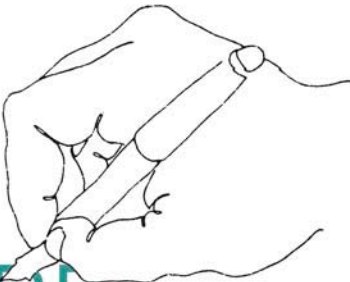
Wolff no va començar a posar normes. En comptes d'això, va intentar esbrinar què calia fer per unir uns tècnics –alguns dels quals havien estat els millors de la promoció a Oxford o Cambridge– amb un pilot que aportava l'experiència pel fet de provenir d'un altre equip, McLaren. Que ja a McLaren no havia deixat que li ho fessin tot i que s'havia creat el seu propi món.

"Però el que li vaig dir", explica Wolff, "és que havia d'entendre que la marca ha d'estar en primer pla i que nosaltres destinem una gran quantitat de recursos al compromís amb la Fórmula 1. Que ell no havia de tenir mai més importància que l'equip. Quan un pilot només fa la seua i es dedica a les seues ínfules, la situació és complicada per a tothom".

I, segons Wolff, Lewis ho va entendre. •

Traducció d'Arnau Figueras

44 PREMIS OCTUBRE

INFORMACIÓ

Entrega d'originals del 5 de juny al 8 de setembre

tresiquatre@tresiquatre.cat

Consulteu les bases a:
www.tresiquatre.cat

edicions **34** València